

KVĚTNÁ NEDĚLE

📖 Iz 50,4-7; Fp 2,6-11; Mk 14,1 – 15,47

Iz 50,4-7 Pán, Hospodin, mi dal jazyk učedníka, abych uměl znaveného poučovat utěšujícím slovem. Každého rána mi probouzí sluch, abych ho poslouchal, jak je povinnost učedníků. Pán, Hospodin, mi otevřel ucho a já se nezdráhal, necouvl nazpět. Svá záda jsem vydal těm, kteří mě bili, své líce těm, kteří rvali můj vous. Svou tvář jsem neskryl před hanou a slinou. Pán, Hospodin, mi však pomáhá, nebudu tedy potupen. Proto dávám ztvrdnout své tváři v křemen a vím, že nebudu zahanben.

Fp 2,6-11 Kristus Ježíš, ačkoli má božskou přirozenost, nic nelpěl na tom, že je rovný Bohu, ale sám sebe se zřekl, vzal na sebe přirozenost služebníka a stal se jedním z lidí. Navenek byl jako každý jiný člověk, ponížil se a byl poslušný až k smrti, a to k smrti na kříži. Proto ho také Bůh povýšil a dal mu Jméno nad každé jiné jméno, takže při Ježíšově jménu musí pokleknout každé koleno na nebi, na zemi i v podsvětí a každý jazyk musí k slávě Boha Otce vyznat: Ježíš Kristus je Pán.

Mk 14,1 – 15,47; zde je uvedena jen část pašijí Mk 15,15-39: Pilát dal Ježíše zbičovat a vydal ho, aby byl ukřižován. Vojáci ho odvedli dovnitř dvora, to je do vládní budovy, a svolali celou četou. Oblékli mu rudý plášť, upletli trnovou korunu a nasadili mu ji. Pak ho začali pozdravovat: „**Bud' zdrav, židovský králi!**“ Bili ho rákosovou holí po hlavě, plivali na něj, klekali na kolena a holdovali mu. Když se mu dost naposmívali, svlékli mu rudý plášť, oblékli mu zase jeho šaty a vyvedli ho, aby ho ukřižovali. Jistého Šimona z Kyrény, který právě přicházel z pole a šel kolem – otce Alexandrova a Rufova – přinutili, aby nesl jeho kříž. Přivedli ho na místo, kterému se říká Golgota, což znamená v překladu Lebka. Dávali mu víno s přimíchanou myrhou, ale on ho nepřijal. Přibili ho na kříž a rozdělili si jeho šaty: losováním o nich rozhodli, co si kdo má vzít. Bylo devět hodin dopoledne, když ho ukřižovali. Jeho provinění hlásal nápis „Židovský král“. Zároveň s ním ukřižovali dva zločince, jednoho po jeho pravici, druhého po levici. Tak se splnil výrok Písma: „**Byl počítán mezi zločince.**“ Ti, kdo přecházeli okolo, potupně proti němu mluvili, potřásali hlavou a říkali: „Hleďme, chceš zbořit chrám a ve třech dnech ho zase vystavět! Zachraň sám sebe a sestup z kříže!“ Stejně tak se mu mezi sebou posmívali i velekněží a učitelé Zákona a říkali: „Jiným pomohl, sám sobě pomoci nemůže. Mesiáš, izraelský král! Ať nyní sestoupí z kříže, abychom to viděli a uvěřili!“ Tupili ho i ti, kdo byli spolu s ním ukřižováni. Když bylo dvanáct hodin, nastala tma po celém kraji až do tří odpoledne. Ve tři hodiny zvolal Ježíš mocným hlasem: „**Eloi, Eloi, lema sabachthani?**“ to je v překladu: „**Bože můj, Bože můj, proč jsi mě opustil?**“ Když to uslyšeli někteří z těch, kdo stáli kolem, řekli: „Hleďte, volá Eliáš!“ Jeden z nich odběhl, namočil houbu do octa, nastrčil ji na rákosovou hůl a chtěl mu dát pít; říkal přitom: „Počkejte, chceme vidět, zdali ho Eliáš přijde sejmut!“ **Ježíš však vydal mocný hlas a vydechl naposled.** Tu se chrámová opona roztrhla vpůli odshora až dolů. Když setník, který stál při tom naproti němu, uviděl, že tak vydechl naposled, prohlásil: „**Tento člověk byl opravdu syn Boží!**“

➔ **K evangeliu: Ukřižovaná láska čeká na přijetí (podle S. Faustiho)**

V lásce na kříži dochází k výměně toho, co člověk má a co je. Zde je výměna dokonalá: Bůh nám dává své dobro a my mu dáváme naše zlo.

Jen při pohledu na Ježíšovo umírání setník pochopí, kdo je Ježíš a kdo je Bůh; a jménem všech, kdo jsou Bohu daleko, zvolá: „Tento člověk byl opravdu Syn Boží!“ **Markovo evangelium je zaměřeno na to, aby nás přivedlo před Ukřižovaného**, k vrcholu celých dějin Boha a člověka.

Kříž je klíč, kterým Vzkříšený otvírá učedníkům Písma a mysl, aby jim rozuměli (srov. Lk 24,25-27.45-46). Konečně vidíme, kdo jsme my a kdo je Bůh: my jsme jím nekonečně milováni, on miluje nás víc než sebe – dal za nás Syna! – a je nekonečná láska, která nás miluje nad každou míru.

Mimo kříž už Bůh nemá nic, co by nám mohl říct nebo dát navíc: bez zakrývání nám řekl, kdo je, když vydal sebe sama. V kříži se vyjádřil úplně. Vyjádřit se znamená „vytlačit ven“: Bůh jako by ze sebe vylisoval svou podstatu, aby ji vylil na nás. Ježíšovo tělo je rozbitá nádoba, z níž vytéká vonný olej. Jeho Jméno je oznámeno a předloženo všem. V něm tělesně přebývá všechna plnost božství (Kol 2,9), vystavená v nahotě jeho umučení pro nás.

Kříž je konečným znamením, které je třeba zkoumat, ano, je poslední skutečností, do níž je třeba vstoupit, abychom se všemi svatými pochopili, jaká je jeho šířka, délka, výška a hloubka, a poznali Kristovu lásku, která převyšuje všechno poznání (Ef3,18n).

Pak už přichází jen **mlčení Boží velikosti**, jíž odpovídá **úžas našeho klanění se**.

Kdo svůj život ztratí, zachrání si ho (Mk 8,34). Když Ježíš odevzdal svůj život, zachránil ho pro všechny lidi: nabídl nám život samého Boha, svoji synovskou a bratrskou lásku.

✠ **MODLITBA**

Pane, dnes beze slov – v úžasu klanění před Tebou, před Ukřižovanou Láskou.